

AVUI faig 18 anys.....

Fa mes d'un any que vaig sentir una conversa del pare amb el cap del poble. Parlaven de mi. Deien que era millor esperar que tingues 18 anys que fos major d'edat, així tenia més possibilitats d'espavilar-me.

Avui es el meu aniversari, faig 18 anys. Ara ja se que m'espera. El pare m'ho ha explicat.

Fa temps que notava que a casa els diners no arribaven, i tot i així un dia vaig descobrir una capsa amagada que tenia molts bitllets que jo no coneixia. Com ho ha fet el pare per reunir tants diners ?.

Ahir em va explicar que al nostre país els joves no teníem futur, no hi havia feina, no em podien pagar més l'escola, ni la universitat ni aprendre cap ofici, Jo ho sabia, però ell, amb caire protector m'ho va dir com si ho desconegués. Els joves com jo, amb els amics fa temps que ho sabem i tots tenim el cap emigrar. En parlem durant les llargues hores que tenim per que no fem res, i d'amagat, sobretot de les noies, elles no són fortes ni valentes per fer el pas i marxar, i s'han de quedar per ajudar a les famílies i sobretot a les mares i els germans petits.

A casa es respira misteri, la mare esta més comunicativa amb mi que abans, sembla que s'acomia, però sense dir res, en silenci. No l'he vist mai a plorar, les dones i sobretot les mares, aquí no ploren, i no cal dir que els nois encara menys, són homes.

El que no m'ha dit encara, ho sabré a l'últim moment abans de marxar, es com me'n aniré. Els meus amics expliquen que familiars seus s'amaguen al desert durant molts dies esperant que arribi el moment, que els avisin per si ha lloc en un "kayuco", que cal tenir el mar a favor i que no es pot marxar quan hi ha temporal o massa vent. Diuen que els dies al desert són llargs i amb moltes mancances, no hi botigues per comprar menjar, no hi ha aigua, només la que cadascú es porta i s'ha de racionar molt bé, ningú pot assegurar quants dies ha de durar l'espera.

També expliquen que al mar si et veuen els policies, et venen a buscar amb unes barques molt grans i molt segures, i tots criden: estem salvats !

Però que a vegades algú mort per la travessia, també que el "kayuco" es pot enfonsar o bolcar si va massa ple.

Joestic acostumat als mosquits, i he vist com la "malària" fa que tinguis molta febre i calfreds, t'has de quedar al llit, i al dispensari et donen pastilles, però.... Si algú es posa malalt al desert tot esperant sortir, no se que pot passar.

No tinc gens de por, al contrari, estic eufòric i nerviós a la vegada. Quina sort tinc que el meu pare pensi que el millor per mi es ajudar-me a sortir de la misèria. Tots dos creiem que m'espera un futur millor, que podré arribar a un país on trobaré feina, i podré enviar diners per ajudar els de casa, i que els de la meva ètnia m'ajudaran i m'acolliran fins que pugui ser independent.

Ha arribat el dia, marxaré. Però, us trobaré a faltar.